

[Gert Petersen]

Alligevel ruster man for fulde omdrejninger med henblik på at kunne føre en atomkrig, og man vil bilde os ind, at der er sikkerhed og tryghed at hente i dette galimatias, og vi får her fra talerstolen at vide, at det er ulideligt at diskutere, hvordan vi forebygger dette galimatias.

Men heldigvis er der kræfter, der virker i modsat retning, herhjemme bl.a. udtrykt i det sikkerhedspolitiske flertal, der gang på gang har manifesteret sig med tiltag vendt imod det vanvittige rustningskapløb. Men flertallet fungerer på vanskelige vilkår. Det er slem nok, at regeringspartierne nægter at acceptere den sunde fornuft, flertallets holdning er udtryk for. Derudover oplever vi, at de ansvarlige ministre slås for folketingets standpunkter på samme måde, som Rane Jonsen sloges for sin konge. Han forsvarede ham som bekendt ved at lægge to halmstrå over kors.

Jeg kan give et eksempel: folketinget vedtager en dagsorden imod stjernekrigsprojektet. Ikke desto mindre er Danmark i den følgende tid medunderskriver af NATO-communicueer, som reelt udtrykker støtte til projektet. Man prøver på at bortforklare det med, at teksten kan læses på to måder: som den danske forsvarsminister gør det, og som hele den øvrige verden gør det. Det hele bliver sat i relief, da den nye norske regering kommer til og faktisk tager forbehold over for communicueet, over for den samme ordlyd. Så tør den danske regering ikke lade være længere, så tager den også forbehold efter at have tiet i et helt år.

Sideløbende med denne misadministration af folketingsflertallets udenrigspolitiske pålæg oplever vi regeringens vanrøgt af den hjemlige økonomi. O.k., vanrøgt er måske ikke det rigtige ord, for regeringen fører en meget bevidst politik, og den ved, hvilke ulemper der følger med, og den tager dem med i købet, måske ud fra den betragtning, at noget nok vil vise sig senere på året eller til næste år, eller at efter os kommer syndflo-

den. Den opskrift, regeringen fra første færd har fulgt, er klassiskborgerlig. Den går ud på at flytte den størst mulige del af indkomstmassen fra løn til profit, til privatprofit vel at mærke. Jo større de private profiler er, jo bedre går det samfundet. Sådan er filosofien.

Derfor fik vi overenskomstdiktatet med en 2 pct.s lønramme, derfor suspension af dyrtidsreguleringen, derfor nedskæring af de offentlige ydelser dels direkte, dels gennem kommunerne, derfor den faktiske forfølgelse af de arbejdsløse, de syge og de mange, der må leve af social bistand, derfor forkælelsen af kapitalindkomsterne, osv.

I en periode kvitterede børsen med uøhørte stigninger i aktie- og obligationskurserne. De, der henter deres indkomster hjem over kapitalindkomster, skovlede milliarder af kroner hjem, og fra erhvervslivet i det hele taget kunne vi høre triumferende basunklange: aldrig er det gået så godt.

Den melodi sang statsministeren selvfølgelig med på. Ja, man kan vel endda sige, at han angav takten. Hans glade optimisme smittede i hvert fald i de kredse, og selv i dag har statsministeren bevaret den optimistiske maske. Det går ufatteligt godt, siger han. Men af en eller anden grund har den mistet sin magiske effekt selv over for erhvervslivet. Selv dér er man begyndt at surmule, og børsen kvitterer nu med meget store, betydelige, kursfald, det modsatte af tidligere.

Hvad er der galt? Ja, man skal ikke lede længe for at finde krisetegnene. Underskudet på betalingsbalancen satte jo rekord sidste år imod alle regeringens forudsigelser, men det er stadig katastrofalt stort, og det vil i år nok ligge et godt stykke over de 20 mia kr. Den eksport, man har talt så meget om, og som skulle eksportere os ud af vanskelighederne, er stagnerende, ja, måske endda i tilbagegang.

Heroverfor har regeringen måttet gribe til traditionelle udveje, som den ellers havde forsvoret at den ville gøre brug af, og inden for godt et halvt år har vi oplevet to runder med krasse afgiftsforhøjelser, der rammer de dårligst stillede hårdest – fordi der overhovedet ikke var tale om sociale kompensationer – men som indirekte også generer det erhvervsliv, man ellers ville forgyldte.

Så har vi på det allersidste fået lovforslaget om ophævelse af dyrtidsreguleringen. Det er måske tænkt som en opmuntring og trøst til de nu ellers surmulende ejere af erhvervslivet, for det er jo noget snak, når det påstås, at dermed vaskes tavlen ren. I årtier har arbejdsgiverne forlangt dyrtidsreguleringen fjernet, men fagbevægelsen har sagt nej. Nu